

Olen menossa isoäidilleni junalla. Kuulen, kun sadepisarat hakkaavat ikkunaa. Isäni kuoli viikko sitten ja isoäidillä oli minulle joku yllätys, mutta en usko, että tulen kovin iloiseksi siitä. Lopetin kaikki harrastukseni. Masentuin melkein kokonaan, kun isäni kuoli. Kuulen hänen äänensä mielessäni. Kuulen hänen kaikki sanansa. Ette usko kuinka paljon itkin. Minusta olisi voinut tulla SM-mestari, mutta peruin kisat isäni takia. En tiedä, mitä oikein ajattelin. Isäni aina sanoi, "Voimme olla mitä vaan, jos vain uskoo ja yrittää, mutta sinusta ei tule mitään kovin helposti." Minustakin meinasi tulla SM-mestari, mutta ei. Vihdoin täällä kaukana edellisestä elämästäni. Isoäitini tulee halamaan minua. Halaus tuntui todella turvalliselta. Voin puhua isoäidilleni vaikka ja mistä. Hän tulee aina rakastamaan minua. Menemme sisälle ja sisällä odottaa tuntematon poika. Katson häntä intensiivisesti silmiin ja huokaisen. Hän näytti todella komealta ja vaaralliselta. Hän ottaa tavarani ja vie ne yläkertaan. Tulen hänen perässään. Yhtäkkiä hän kysyy "Mikä nimesi on?". Vastasin todella hermostuneesti. "Umh, nimeni on Viola. Mikä sinun?". Hän vastasi todella sulavasti, "Nimeni on Jimin. Asun naapurissa ja autan isoäitiäsi hoitamaan kotiansa." Vastasin vain, "Ai okei." Jimin lähti. Tuijotin huoneeni valkoista seinää. Minusta tuntui turvalliselta ja pelottavalta. Isoäiti tulee huoneeseeni ja kysyy, "No mitä mieltä olet?". Katsoin häntä kysymysmerkki pään päällä ja kysyin, "Mistä?". "No Jiministä. Onko hän komea?". Vihdoin tulen tajuihini ja vastasin, "Öö, Jiministä? No hmm, hän on kiva, mutta todella hiljainen." Mietin, että oliko tämä se isoäidin yllätys minulle. "Oliko tämä Jimin, sinun yllätys minulle?". Isoäiti katsoi minua yllättyneesti ja sanoi, "No ajattelin vain piristää sinua pikkuisen, niin ajattelin jos teille syntyisi jotain. Eihän sitä ikinä tiedä." Sitten hän lähti vain kylmästi pois. Kaikki päivät ne vaan on täynnä yllätyksiä, mietin itsekseni. Pesin hampaita, mutta yhtäkkiä huomasin Jiminin naapurin ikkunassa. Hän oli ilman paitaa ja hän oli todella lihaksikas. Kuolasin mielessäni tai sitten oikeasti. Mietin vain, että ei tästä vielä mitään voi tulla, kun tänäänhän me vasta tavattiin. Supisin vain itsekseni ja yhtäkkiä hän näki minut! Lätsähin äkkiä lattialle ja hakkasin itseä päähän. Hoin itsekseni vain, "Tyhmä, tyhmä, tyhmä...". Heräsin aamulla todella aikaisin. Isoäitikään ei ollut vielä herännyt. Menin alas juomaan vettä, kunnes törmäsin Jiminiin. Kaaduin lattialle ja naksautin kyynerpäätäni. Se sattui, mutta en tuntenut kipua. Jimin nosti minut äkkiä lattialta ja lähti hakemaan kylmäpussia. Hän otti käteni ja painoi kylmää siihen. "Eihän sinulle pahasti sattunut?". Olin vähän aikaa hiljaa, kunnes vastasin, "No ei verta ainakaan tullut, joten ei." Jimin vain naurahti. Kysyin häneltä, "Mitä teet täällä näin aikasin?". "Toin postit, keitin kahvia ja paistoin teille munakkaat. Onko sinulla nälkä?". Minulla ei ollut nälkä. "En tarvi. Ei minulla ole yhtään nälkä." Minusta tuntui niin pahalta sanoa se. Makaan huoneessani. Minusta tuntuu vieläkin todella pahalta, kun sanoin hänelle, että minulla ei ollut nälkä. Nyt hän varmaan vihaa minua. "MIKSI?!". Miksi mietin häntä kokoajan. Olet tuntenut hänet nämä suuret kaksi päivää ja nyt tuntuu, että olen rakastunut. Ehkä alan vain nukkumaan. Huomenna on taas uusi päivä. "Aika näyttää, että sinä olet minun." Lopetin hengittämisen ja olin liia järkyttynyt, että en voinut edes liikuttaa vartaloani vähän. "Eikö me voitaisi vain puhua siitä?". Hän otti paitansa pois ja heitti sen huoneeni nurkkaan. "Sinä voit yrittää." Hän liikkui lähemmäs sänkyä ja kumartui minuun päin. Hänen pitkä kaulakorunsa, mikä oli hänellä yllään, kosketti rintaani ja hän taipui lähemmäs minua. Olin aikeissa läimäyttää kämmenellä häntä kasvoihin, mutta ennenkuin käteni edes saavutti hänen naamansa, hän pysäytti minut ja työnsi käteni takaisin sänkyyn. "Isoäitini on täällä!". "Älä huoli, ei hän kuule meitä. Tiedän, että hänellä on ongelmia saada unta, joten hän ottaa nukahtamispillereitä ja hän nukkuu kuin tukki." Kun hän selitti hitaasti, hän alkoi samalla aukaisemaan huppariani. "J-Jimin! Jos minä en halua tätä tämä on raiskaus!!". Hän vain naurahti ja nosti samalla kulmaansa. "Mutta en aio päästää sinua alas, enkä pakota sinua jäämään." Kun hän katsoi minua samalla, kun hän

puhui, hänen hiuksensa putosivat hänen otsalleen. " Herranjumala! Tämä poika on niin komea. Ei hällä väliä, että mitä hän teki." , mietin itsekseni. " Vihaan sinua!! ". " Joo todellakin, ainaskin minun huuliani". Hän puri hitaasti huuliansa ja antoi minulle pienen hymyn. En tajunnut, että tuijotin vain häne huuliansa, kunnes vaihdoin katseen nopeasti silmiin. " Olet hermostunut ja huomaan sen. Tulen huolehtimaan sinusta, älä pelkää. ". " EIIIIIIIIII!! ". Uskomattoman huutoni avulla, avasin silmäni ja heräsin suorana, kuin tolppa. Hengitykseni oli paljon nopeampi, kuin oikeasti ja minusta näki, että olin järkyttynyt. Katsoin ympärilleni ja Jiminiä ei näkynyt. Hyppäsin pois sängystäni, juoksin portaat, avain oven ja juoksin Jiminin talolle. Koputin ja huusin, " Jimin, avaa ovi! ". Koputin oveen niinkuin hullu ja huusin hänen nimeään. Ovi aukeni hitaasti ja uninen Jimin seisoj edessäni. " Mitä oikein teet täällä?! ". Hän katsoi kelloaan ja huudahti, " Kello 4 aamulla!!! ". Työnsin oven auki ja työntyin sisälle ilman lupaa. Kysyin hermostuneesti, " Miksi?! ". " Minunhan pitäisi kysyä tuota sinulta! ", Jimin sanoi. Hän sulki oven ja istui sohvalleen. " Mikä asiaa sinulla on? ", Jimin kysyi. " Uhm, me teimme.. Me... Sinä.. Me teimme.. ", en saanut sanottua mitään. " Me teimme mitä? ", hän kysyi. " Sinä.. Sinä olit huoneessani ja sinä... me melkein... tai.. ehkä... me teimme, mutta. ". " Viola! ". Hän nousi sohvaltaan ja taputti olkapäitani. Huomasin, että hän ei melkein pystynyt pidättämään nauruaan. " Viola.. Viime yönä... En ollut kanssasi. ". Hetken hiljaisuuden jälkeen, tajusin. " Ei.. Ei.. Mitä?! ". Polveni antoivat periksi, enkä voinut pidätellä kehoni painoa. Lätsähin maahan ja mieleni oli aivan tyhjä. En tiennyt mitä ajatella tai tehdä. Jimin kumartui alas eikä hän pystynyt olemaan virnistelemättä minulle. " On..Onko kaikki hyvin? ". " Umh, minun pitää mennä. ". Nousin ylös lattialta ja kävelin ovelle päin. " Ei, ei, ei, ei! ", Jimin huudahti. Hän tarttui isoon valkoiseen paitaani, mikä oli ollut ylläni, kun nukkuin ja heti minut hänen syliinsä. " Viola.. Ei se haittaa. Tai siis, jos näit unta minusta. Oisi se voinut olla pahempikin, jos vaikka olisin syönyt sinut.". Hän mietti hetken, kunnes hän huomasi kuinka epäselvältä tämä kuulosti. " Päästä minut irti! ". Työnsin hänet muualle ja menin ovelle. Avasin oven, kunnes Jimin paiskoi sen kiinni. Hän työnsi minut seinää vasten ja sanoi. " Kyllä sinä pystyt elämään sen kanssa. Haluatko jäädä tänne? ". Mieleni oli tyhjä, mutta en todellakaan halunnut jäädä! Olin juuri nähnyt hänestä jotain todella eksoottista unta, mikä oli ihan tyhmää , vaikka olen tuntenut hänet vain pari päivää ja nyt hän pyytää minua jäämään. " En todellakaan halua! ". Olin juuri lähdössä, kunnes hän suuteli minua. Rakkaus valloitti kehoni ja se tuntui lämpimältä. Huulemme irrottautui, kunnes lähdin ovesta ja Jimin jäi kotiinsa. Mietin 300 metrin matkalla isoäitini luo, rakastiko Jimin minua siitä asti, kun tavattiin. Voiko tätä sanoa rakkaudeksi ensimmäisellä silmäyksellä.